

Próby, uciski i listy

CZĘŚĆ I: PRZEGLĄD

TEKST PRZEWODNI: Ne 10,29.

ZAKRES STUDIUM: Ezd 2; 8; Ne 7; 10; 12.

Lekcja 9 analizuje kilka list genealogii zawartych w *Księdze Ezdrasza* i *Księdze Nehemiasza*. Listy te obejmują: genealogie repatriantów, którzy wrócili do Judy z Zerubbabelem (Ezd 2), a następnie z Ezdraszem (Ezd 8) i Nehemiaszem (Ne 7), jak również wyszczególnienie naczyń i przedmiotów niegdyś wywiezionych do Babilonu przez Nebukadnesara, a następnie sprowadzonych przez Szeszbassara (Zerubbabela) z powrotem do świątyni Pańskiej (Ezd 1,7-11). Ne 12 zawiera listę kapłanów i Lewitów, którzy zgłosili się, by podtrzymać prawdziwą służbę Bożą. Staranność w przedstawieniu takich szczegółów świadczy o trosce Boga nawet o najdrobniejsze sprawy w naszym życiu. Ponadto każda z tych list uczy nas czegoś. Wymienienie naczyń świątynnych przypomina nam o uczcie Belsazara, który celowo obraził Boga posługując się podczas pijackiej uczty poświęconymi naczyniami (Dn 5). Z drugiej strony, Cyrus oddał cześć Bogu i okazał szacunek Jego ludowi, odsyłając te naczynia i inne przedmioty tam, gdzie było ich miejsce - do Jerozolimy. Listy genealogiczne przypominają czytelnikowi, że Bóg nie zapomina o swoim ludzie, ale zachowuje jego rody, a każda rodzina ma swoją rolę w dziele Bożym. Niestety, spis ludności wykazał także, że niewielu Izraelitów wróciło do ziemi przodków. Większość zadomowiła się na wygnaniu i nie chciała zaryzykować podróży do ziemi obiecanej. Ci, którzy wrócili, wykazali się odwagą i ufnością pokładaną w Bożym prowadzeniu, mimo niepewnych warunków towarzyszących odbudowie kraju.

CZĘŚĆ II: KOMENTARZ

Genealogie

Ezd 2 i Ne 7 wymieniają tę samą grupę repatriantów. Dwukrotnie przedstawieni zostali ci wszyscy, którzy ostatecznie wrócili do Izraela w trzech grupach - pod wodzą Zerubbabela, Ezdrasza i Nehemiasza. Ostateczna liczba repatriantów wyniosła 42 360 (Ezd 2,64; Ne 7,66). Jednak liczba ta jest dość problematyczna, gdyż znacząco przewyższa sumę liczb podanych w tych dwóch rozdziałach:

Grupa	Ezd 2	Neh 7
Izraelici	24 144	25 406
Lewici, śpiewacy, odźwierni	341	360
Słudzy świątynni (potomkowie sług Salomona)	392	392
Ludzie nieustalonego pochodzenia	652	642
Razem	29 818	31 089

Zarówno w Ezd 2 jak i Ne 7 ostateczna liczba jest taka sama (42 360), ale składowe nieco się różnią. Jak możemy wyjaśnić te rozbieżności? Jest kilka możliwości. Możliwe, że suma uwzględnia kapłanów nieznanego pochodzenia (Ezd 2,61-63), a ponadto kilka innych grup nie jest wymienionych. Jednak ogólne przesłanie jest jasne: Bóg zna tych, którzy są Jego i żaden z nich nie zostanie zapomniany (2 Tm 2,19).

Ezd 2 i Ne 7 wymieniają różne kategorie repatriantów wraz z nazwami ich rodów, naczelnikami i reprezentantami. Jakie szczególne kategorie zostały wymienione? Kapłani, Lewici, śpiewacy, *nethinim* (słudzy świątynni), odźwierni, synowie sług Salomona oraz ci, którzy nie mogli dowieść, że są Izraelitami, ale zostali przyjęci przez lud, ale nie należeli do kapłaństwa (Ezd 2,59-63). Poszczególne kategorie odpowiadają różnym rolom, jakie Izraelici pełnili w służbie dla Boga. Otrzymaliśmy różne dary, a czasami przydzielane są nam zadania w oparciu o mocne strony, dary i talenty dane nam przez Boga. On stworzył nas jako różne osoby, abyśmy razem tworzyli kompletny organizm wierzących. Śpiewacy byli tak samo ważni jak kapłani, gdyż prowadzili lud

w nabożeństwie. Słudzy świątyni wykonywali ważną pracę, utrzymując świątynię w czystości i porządku. Towarzyszyli także Lewitom w ich obowiązkach.

Lista zwierząt

Co ciekawe, obok listy ludzi, którzy wrócili z wygnania babilońskiego, podano także liczbę zwierząt, w tym 736 koni, 245 mułów, 435 wielbłądów i 6720 osłów (Ezd 2,66-67). Niektórzy interpretują to jako mocny dowód, że Bóg troszczy się także o zwierzęta. W *Biblii* Bóg ukazuje troskę o wszelkie życie. Bóg ocalił zwierzęta w arce Noego (Rdz 7,2-3.8) i nie zniszczył Niniwy nie tylko ze względu na ludzi, którzy okazali skrucę, ale także liczne zwierzęta żyjące w tym mieście (zob. Jon 4,11). Ponadto Bóg dał ludziom przy stworzeniu poważny obowiązek reprezentowania Go i troski o stworzony przez Niego świat (Rdz 1,28). To samo zostało powtórzone po potopie, choć z pewnymi komplikacjami (Rdz 9,2), gdyż „lęk przed ludźmi” został wpojony zwierzętom.

Lista kapłanów

W Ezd 8 pisarz Ezdrasz zapisał genealogię tych, którzy przybyli z nim z Babilonii. Tylko około 5-6 tysięcy osób wróciło z Ezdraszem. Ezdrasz skierował uwagę głównie na linię kapłańską, jako że sam był kapłanem, ale także dlatego, że kapłani byli ważni dla właściwego funkcjonowania świątyni. Tak więc rozpoczął listę od potomków Pinechasa (syna Eleazara) i Itamara, pochodzących od arcykapłana Aarona. Następnie zapisał przedstawicieli rodu Dawida z linii Chattusza, a potem pozostałych repatriantów. Wymienił przy tym dokładnie 12 klanów, co przypomina 12 plemion Izraela. Choć 12 plemion nie wróciło w całości, niewielka liczba Izraelitów, którzy wrócili, była tak samo ważna, jakby 12 plemion nadal pozostawało nietknięte. Jedną z lekcji wynikających z tej genealogii jest to, że jak Bóg nigdy nie opuścił 12 plemion izraelskich, tak będzie czuwał nad tymi, którzy wrócili z niewoli.

Kiedy Ezdrasz zebrał lud nad rzeką Ahawa, by wyruszyć w drogę do Jerozolimy, był zasmucony, gdyż Lewici nie przyłączyli się do nich. Ci, którzy mieli uczyć lud o Bogu i mieli największą rolę do odegrania w przywróceniu więzi ludu izraelskiego z Bogiem, nie zdecydowali się wrócić do ziemi Izraela. Tak więc Ezdrasz przystąpił do działania. Wezwał dziewięciu przywódców oraz grupę mężczyzn opisanych jako „mężowie rozsądni” (Ezd 8,16) i polecił im udać się do klanu niejakiego Iddy w miejscowości Kasifia z prośbą, by wysłał Lewitów i *nethinim* (usługujących w świątyni). Nie wiemy nic więcej o Iddo ani miejscu zwanym Kasifią, poza tym, że musiało to być miejsce zamieszkanе przez znaczną liczbę Izraelitów. Ezdrasz chwalił Boga, bo Iddo wysłał mu 38 Lewitów i 220 *nethinim*, mających pomagać Lewitom i usługiwać w świątyni. Także grupa kapłanów odpowiedziała na działanie Ducha Świętego i postanowiła przyłączyć się do zgromadzenia nad rzeką Ahawa.

Ne 12 podaje imiona kapłanów i Lewitów od czasu pierwszego powrotu z Babilonii do czasu Ezdrasza i Nehemiasza. Po raz kolejny zapisanie imion świadczy o znaczeniu rodów kapłańskich. Sprawozdanie poświęcenia muru Jerozolimy następuje zaraz po wymienieniu kapłanów i Lewitów, gdyż przed opowiedzeniem tej historii należało podkreślić, że naród był w pełni przygotowany i miał ludzi potrzebnych nie tylko do uroczystości poświęcenia, ale także gotowych do krzewienia pobożności.

Lista złotych i srebrnych przedmiotów

Zanim wyruszyli do Jerozolimy, Ezdrasz ogłosił post i czas modlitwy. Nie chciał prosić o królewską eskortę - wolał spędzić czas w modlitwie na kolanach. Wiedział, że Izraelici potrzebują ochrony podczas podróży, więc prosił Boga, by bronił ich przed złodziejami i bandytami, od których roiło się na szlakach. Przed wyruszeniem w drogę Ezdrasz podzielił artykuły świątynne i dary zebrane na świątynię między 12 przywódców kapłanów. Lista tych przedmiotów jest zawarta w Ezd 8,24-30. Srebrne i złote przedmioty były dobrowolnymi darami złożonymi dla Boga. Kiedy Ezdrasz powierzył je kapłanom, powiedział: „Wy jesteście poświęceni Panu, naczynia także są poświęcone” (Ezd 8,28). Pojęcie świętości jest bardzo ważne w *Księdze Ezdrasza*, gdyż repatrianci mieli poświęcić się Bogu i być Jego reprezentantami na ziemi. Ezdrasz i przywódcy byli zdecydowani odwrócić zło, którego dopuścili się ich przodkowie. Realizowali misję Bożą i zamierzali to uczynić w pełnym poświęceniu dla Boga.

Lista zwierząt na ofiarę paloną

Jeszcze jedna lista jest zamieszczona pod koniec tego sprawozdania z wyruszenia wygnańców do Jerozolimy. Lista ta wymienia zwierzęta ofiarowane Bogu na ofiarę paloną po bezpiecznym przybyciu do Judy (Ezd 8,35). Lud ofiarował 12 byków, 96 baranów, 77 jagniąt i 12 kozłów. Ta wielka liczba zwierząt ofiarowanych jako ofiara palona świadczy o wdzięczności repatriantów. Byli wdzięczni za Bożą ochronę, gdyż zdawali sobie sprawę, że nie przypadkiem bezpiecznie dotarli do Jerozolimy. Patrzyli także w przyszłość. Ponieważ Bóg opiekował się nimi w podróży, miał także plan świetlanej przyszłości dla Izraela.

CZEŚĆ III: ZASTOSOWANIE

1. Przeczytaj wymienione powyżej listy i zastanów się, czego jeszcze możemy się z nich nauczyć.

a. Odpowiedz na następujące pytania:

- Dlaczego autor księgi uznał, że należy w niej zawrzeć te listy?
- Dlaczego Bóg natchnął autora, by zachował te zapisy?
- Co listy te oznaczają dla ciebie?
- Jakie inne cechy Boga możemy dostrzec w tych listach oprócz tego, że troszczy się On nawet o szczegóły?

2. Świętość była ważnym pojęciem związanym z kapłaństwem i całym narodem izraelskim. Dlatego ważne było zachowanie spisu kapłanów i Lewitów. W czasach starotestamentowych Bóg wzywał swój lud do świętości, gdyż On jest święty (Kpł 19,2). Być świętym dlatego, że Bóg jest święty znaczy dbać o moralną prawość.

a. Czy świętość i święte życie są nadal ważne dzisiaj? Jeśli tak, to dlaczego?

b. Czy osoba prawa moralnie wyróżnia się we współczesnym świecie?

c. Zważywszy że nie mamy starotestamentowej świątyni i kapłaństwa, co możemy zrobić jako adwentyści dnia siódmego, by upewnić się, że żyjemy w pełni dla Boga świętym życiem?